

ח' אב תשפ"ה

שנה ז' | גליון מס' 281

בפיקוח
רבנים ומחנכים
שליט"א

פניות והודעות למערכת:

ניתן להשאיר בקו 'בני בינה'
טל': 03-3064100 שלוחה 6.

לתרומות ולהנצחה בעלון:

דרך עמדות נדרים פלוס: 'בני בינה' -
ארגון בני בינה לילדי בני התורה
או בטל' 055-6705847

בינו נא זאת

"מדוזה! מדוזה!" נשמעו לפתע צעקות

אותו מטבעות של עשרה שקלים או חמשה, שקונים בהן ארטיק, או שתיה קרה. הוא מרוץ הרבה על כל ארטיק ופחית שתיה. אני עוזר לו, וזה המשכרת.

"נחמד מאד. ומה כל זה עושה כאן, על שפת הים?" עדין לא הבינו.

"הנה, תכף תראו ותבינו הכל!" הוא סים בארשת חשיבות. 'איפה המדוזה?' הוא שאל. "תכף תראו אם זה סתם שקית או זה איזה ציור חי".

הוא חפן בידו מספר מטבעות, והחל משליך אותן לעבר הים. הוא לא היה, כי הוא החטיא את המטבעות. אך הוא לא נרת, הוא חפן ציור נוסף ונשבו החל זורק.

אנשים החלו לצעק לעברו: "טפס! מה אתה עושה? אם אין לך מה לעשות עם המטבעות, תן לנו אותם". והוא לא שעה אליהם. "הנה, פגעתי!" הוא צהל. היה נראה איזושהי תזוזה, "זה מדוזה! תראה, היא זזה" מטבע נוסף של עשרה שקלים עשה את דרכו למדוזה. כעת ראו כלם שאכן זו מדוזה. היא התקפלה לה וזרועות רבות נראו משתלשלות הימנה. היא נסתה לזוז מהמקום בו הקטר עליה מטבעות רבים.

"צדקת! אבל כמה עליה לך העסק הזה?" "תכף תראו".

כעת, כשהמדוזה הלכה לה. נכנס אותו מוכר לחפש אחר מטבעותיו ולאספם. הוא חר הנזה והנה, אך העלה חרס בידו. הוא לא מצא. "הנה, מצאתי!" מטבע אחד בלבד של חמשה שקלים עליה בידו.

כלם ידעו שהוא זרק הרבה יותר. מי יודע כמה מאות שקלים, ואולי אפילו אלף שקל. **בן אדם זה בזבז על שטויות.** עמל רב של חדש בשמש הקופחת, שעות של עבודה בקוסק הסמוך, הוא **זרק לטמיון**, בשביל מה? **בשביל שטויות.** גלות אם זו מדוזה או לא. שגעון כזה לא ראו זה זמן רב.

"זה 'זוטו של ים'", אמרו מספר ילדים שלמדו 'אלו מציאות' ונסו את מזלם, אולי ימצאו שם כמה מטבעות. "ראית את מה שאנחנו ראינו. מושיי נכון? מה אתה אומר על כך?"

"פשוט שוטה מכל! הבן אדם פנראה 'לא נורמלי' וסליחה על הבטוי. **טורף מחלט!** לאבד בידים השקעה עצומה". "נכון מאד". הם כבר היו בדרך הביתה. דשדשו בחול לעבר האוטובוס. מנגעים עוד גרגרי חול שעדין נדבקו אליהם. "יודע אתה מושיי", פנה אליו אבא, "שישנם נוספים כמו אותו מוכר בקוסק. בן. 'זמן' שלם הם השקיעו **בלמוד בהתמדה**. הם רכשו **אוצרות יקרים**. עשרות דפי גמרא, רש"י ותוספות. משניות והלכות. תפלות בכונה וקנין. רצת שמים. ואת כל האוצר הזה הם **מאבדים בידים** 'בין הזמנים' אחד. הם מטיילים במקומות שלא אמורים לטיל. הם הולכים עם כאלו שלעולים להזיק להם ורחני. חסר בשמירת העינים; בדקדוק ההלכה; בקביעת עתים גם בבין הזמנים. כל אלו הרי הם פנטזיה האוצר הנמר, שנקנה בעמל וזיע רב. על סהרת הקדש, בקדשה ובטהרה, ולזרק אותו לאיזו 'מדוזה' או שקית נילון. האם לדעתך זה שוה? האם זה שונה ממה שראינו?"

מושיי הבין היטב אל מה ירמוזו דברי אביו. "בנצ" הוא פנה לאחיו. "אתה לא היחיד!" "לא הבנתי. מה אני לא 'יחיד'?" "אתה לא היחיד שלמדך להזהר מלהתקרב למקום סכנה, לרעל וארס, ממדוזה. גם אני למדתי זאת. ובאופן אחר. 'ולך תדע איזה רעל מסכן יותר'. הוסיף אלעזר מנחם.

יש שם מקומות הקדושים. אם אנחנו לא יודעים בברור מי הם המארגנים ושהם יראי שמים ומדקדקים בהלכה. אף, כאמור, לא כרגע הזמן לדון בזה בכלל".

לאחר תשעה באב, החליט אבא מעצמו להכין תכנית לימי 'בין הזמנים'. הוא הציע לבניו שלאחר למויד ב'שיבת 'בין הזמנים' הוא יצטרף אתם לנסיעה לים.

"דגל לבן!" קראו ברב שמחה בידם מהאוטובוס. מצאו חדר פנוי, מרחו משחת שוה, נפחו גלגלים לקטנים ומחרו לים, שהיה מלא.

הוראות ברורות מי נשאר עם הקטנים והיכן, מי מתקדם עם אבא לגלים השקטים, לשחייה זהירה. "מדוזה! מדוזה!" נשמעו לפתע צעקות.

בנצי רק שמע את המלה 'מדוזה' והחליט שהוא סב על עקבותיו, הוא יוצא לחוף. די היה לו להזכר כמה שעבר עליו לפני מספר שנים כשנצקע ממדוזה, ידו נצרכה למלא ארקה והיה עליו לעבר טפול ארוך עד להחלמתה המלאה. היתה

זו ככונה בדרך גבוהה. ונעזר במשחות ואבקות למיניהם ותחבושות. זהו זה לא בשבילו.

"בנצי, עוב, אל תדאג. התפרסם שהמדוזה כבר עזבו את החוף לפני שבועים. ככל הנראה זה סתם איזו שקית נילון". נסה אלעזר מנחם להרגיעו.

ביתנים התקבצו להם רבים על חוף הים, מביטים על גוש בצבע כלכל, דמיו שקית נילון, השט לו סמור לחוף.

"בדואה זו מדוזה" קראו כמה 'מבינים', ואחרים טענו לאמתם שזה סתם שקית.

כמוכן שאף אחד לא אור אמן לגשת קרוב ולבדק. עם חשש סכנה לא מתחילים.

מספר מתרחצים חפשו אחר מקל ארוך וכדומה, אותו יוכלו לבדק מקרוב מה זה בדיק הע'פם" [עצם בלתי מזוהה]. אחרים נסו כחם בזריקת חול על 'המדוזה' אך החול התמססם ונפל טרם הגיע לעדו.

"יש לי רעיון!" הרים נער צעיר.

הסובבים לא הבינו מה בדיק הרעיון שלו, כשראוהו רץ לעבר המלמחות והקוסק הסמוך. 'וכי זה 'רעיון', פשוט לקום ולברוח'?

פער מספר דקות הוא שב וקפסס שומרים ענקית בידו. מתוך הקפסס הפתוחה נצצו **מאות רבות של מטבעות בנות עשרה או חמשה שקלים**. אין ספק תכולה השונה כמה אלפי שקלים. 'מה תפקידו של אוצר יקר זה כאן? לא הבינו.

מושיי ראה בברור, יש משהו בתבת הדאר, וזה משהו גדול. הוא עלה לבית להביא את המפתח. 'מעגן מה זה?'

הוא נזר, אתמול היה בתבת הדאר **צו גיוס** אלעזר מנחם. זה לא היה הראשון, וממילא הוא ידע מה לעשות איתו. בדיק מה שעשו לקודמיו. הוא קרע את זה לגזרים ואת פסות הנזר הוא השליך לפח האשפה הצמוד לתבות הדאר. בדיק למכתבים פאלו ודומיהם. אלעזר מנחם זוכה להיות כבר 'עריק' שנתים ומעלה, ובכך הוא הצטרף לאחיו הגדולים שזכו להמנות בין 'בני העליה' שלא משתפים פעולה עם חק השמך הנורא. זה עדין ועדנים. כמעט עשר שנים. הוא ידע שהוריו אינם טורחים כלל לידע את אחיו על המכתבים הממלגים אליהם מהצבא. גם לא **צו אדם**, ופשוט קורעים את זה. מלבד חלק מהם ששומרים לתפארת לקשט בהם את הספה.

לא. הפעם זו היתה חוכרת, חוכרת גדולה וצבעונית. הוא נעל את תא הדאר וזכר להוציא את המפתח. לא כפי שארע לו מספר פעמים למינהם ללכל בני המשפחה. הוא למיניהם [יש לו רשות לקרוא], הוא שכת את המפתח נעזר בתבת הדאר, וישכן נחמד קים מצות 'השבת אבדה' והשיבו לביתם.

היתה זו חוכרת פעילות לימי 'בין הזמנים'. 'מצאנו! זה בדיק בשבילי'. הוא חשב. הוא עוד לא ידע מה יעשה בבין הזמנים, והנה, מושיי לו תכנית עשירה עם פעילויות למינהם ללכל בני המשפחה. הוא מהר להקנס לתדרו. התרפו במודעות הצבעונית הקורצות מעל דפי החוכרת. מדפדף קדימה ואחורה. מקפל קפולים בדפים שנואים לו מעששים עברו. לפי גילו.

"אבא" הוא קרא מיד עם שובו של אביו מהכולל. 'תרשה לי ללכת לטיול המיוחד של בחורי הישיבות. ב'בין הזמנים'?" "איזה טיול?"

"טיול לצפון. למקומות הקדושים. קנאים, הליכה בגליל, מעגנות ועוד. זה אמור להיות משהו מיוחד".

"דבר ראשון, מושיי, אני עומדים כעת בעצומה של 'תשעת הימים'. ימים בהם אני מתאבלים ומצטערים על חרבון הבית הגדול. ימים ספורים לפני תשעה באב, ואם לא נזכה עד אז לביתא משיח צדקנו, נשב ונקונן על חרבון הגדול. ממילא אני חושב שפעם זה זמן מתאים לתכנון על טיילים. שנית, אני צריך לדעת יותר פרטים על טייל זה. מיהו המארגן, מי ומי ההולכים?"

"מה, כלם הולכים! מי לא?" טען מושיי בלהט. "וזה מנו? לך? בררת וגלית שאכן, **כלם**, ממש כלם הולכים. לא שזה ממש משנה לנו מה יש 'כלם' עושים. ממש לא. יש לנו בבית ערכים משלנו. בהתאם להלכה וטהר ההשקפה ועוד. אבל, כשאמרת אומר 'כלם' פנראה בררת את הדבר, אה?"

"לא בררתי. אבל פנראה כלם ילכו. כי כלם ראו או יראו את המודעה, וזה נשמע משהו מעגן, אז מסתבר שהרבה ירצו ללכת".

"למה אתה חושב ש **הרבה** ירצו ללכת. כשלא מכירים את המארגנים ואת המשתתפים. לא עם כל אחד נתן ללכת ולא לכל מקום".

"אבא, היה כתוב ש'כל ההכנסות קדש' אז חייב להיות פנראה, שזה משהו טוב". לא ותר מושיי כל כך מהר. "ואני חושב שהיה כתוב גם שישעו למקומות הקדושים ולקברי צדיקים".

מושיי, גקרי, אתה קדוש וצדיק, וחשוב לי שתשאר כזה. מה שתלילה אינו בטוח כלל לאחר 'טייל' כזה, כן, גם אם

ובגנה ירושלים עיד הקדש

את שורת ההלכה 'ראוי לכל ירא שמים שיהא מצר ודואג על חרבו בית המקדש', קים הגאון הגדול רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל בכל מאוזה ונפשו.

בכל ימות השנה, כאשר הזכיר בתפלותיו לפני העמוד את ברכת 'לירושלים עירך' ושאר תפלות המבקשות את הנאילה העתידה, מתמוגג היה בבכי ודמעות חמות היו יורדות על לחיו. בכל תענית צבור, קורא היה את ההפסדה בהיכל הישיבה ובהגיעו לפסוק 'והביאותים אל הר קדשי ושומחתים בבית תפילתי וגו'', נשנק קולו של רבי חיים פנחס בבכי מר. אף בעת שהיה מסדר חפה וקדושו לתלמידיו, היה פורץ בבכי בשעה שאמר החתן 'אם אשפחך ירושלים וגו'' בעת הנחת האפר על ראשו. ארע והתכבד בחפה באמירת שלוש הברכות האחרונות, ובהגיעו לברכת 'שוש תשיש ותגל העקרה בקבוץ בניה לחוכה בשמחה', נשנק קולו בבכי, עד שהתקשה להמשיך במלות הברכה עד תמה. כך חש את צער החרבו בכל ימות השנה, אך יותר מכך הרגישו בזאת כל תלמידיו וסובביו בימי בין המצרים. החיוץ והשמחה אשר נסכים היו תמיד על פניו, כמו משו מהם ואת מקומם תפס מראה צער ועצב על גלות השכינה וצרת החרבו.

בימי תשעת הימים נהג שנוי במלבושיו ואף החמיר על עצמו בקיום ההלכה שלא ללבש בגדים מכבדים, גם בדברים אשר בהם נוהגים הרבים להקל, באמרו כי היות ומתגורר בירושלים, ראוי להחמיר יותר באבלותה.

במשך שנים רבות נהג לומר את הקינות בתשעה באב ברחבת שריד בית מקדשו, כאשר היה פורץ בבכי מר ומקונן בבכי על עם ד' ועל בית ישראל כי נפלו בחרב. לאחר שובו אל ביתו, היה יושב ודומם בביתו ברב צער וגונו ונראה היה כמי שמתו מטל לפניו.

חובת הקריעה בעת ראית מקום המקדש החרב

"הראיה ירושלים בחרבנה אומר: 'ציון מדבר היתה ירושלים שממה' וקורע, וכשרואה בית המקדש אומר 'בית קדשנו ותפארתנו אשר הללו בו אבותינו היה לשרפת אש וכל מחמדנו היה לחרבה' וקורע" (שו"ע או"ח סי' תסא, ס"ב).

מים אלו הם העת הראויה להתחנן בקיום הלכה זו של חובת הקריעה בראית מקום המקדש, אשר רפניה היא ביד רבים. בעבר אף שמענו מיהודי אשר הגיע ביום תשעה באב לשריד בית מקדשו לקונן על החרבו ותכף עשה 'קריעה' בבגדו, כמתחייב למי שלא ראה את מקום המקדש שלושים יום. לאחר דקות אחדות פגש הוא בידיו, אשר תמה למראה הקריעה! ושאלו בבהלה 'מה ארע?'...

מאז ומקדם עוררו גדולי הדורות על החובה לקים את ההלכה כפי שנוספה, בלא התחממות ותחבולות שונות. אגבדא נוראה שאינה ידועה המעידה על חמר בטול הקריעה על ראית החרבו, מבאי הגאון רבי חנוך ונדל גרוסברג זצ"ל בקונטרסו 'דרישת צדי' דיני הוראה ערי החרב קדש (משנת חנוך, סי' ס):

"ואספדה בזה מה ששמעתי מפי הגאון הגיטש רבי משה שר"ב פראנקענטאל של"ט"א כי בעת חילו במחלת הקדחת יצאיהו הרופאים לנסע ליפו להחליף אויר, ואחר שהיה שם חדש ימים והואקל לו, חזר וירושלמה. ויהי באותו היום תקף עליו שוב החלי, ולאחר איוה ימים כשהחלים קצת, בא לקבל מפני קדשו של מורו הגאון הא-לקי מוהר"ל דיסקין זצ"ל וישאלהו הרב לאמר 'מדוע אתה עדי כה', ויענהו הרב משה כי בשבוע מנסיעתו נחלה שוב והקרה לשפכ איוה ימים במטה. הרב פדרו בקדש חשב איוה רגעים ויאמר לו 'הגד נא לי ר' משה, הלא ביום פלוני ופלוני נסעת מכאן ובהתרחק לפני יומים כבר עברו שלושים יום, האם עשית כפי הדיו הנפסק בשלחן ערוך למי ששעה מחוץ בירושלים יותר משלושים יום?', ויענהו הרב משה לאמר 'אודה ולא אבוש כי מרב הטרדה שכחתי ולא עשיתי כן'. אם כן, אמר הרב, הלא זו הסבה העקרת לחליה, ולכן לא נא תקף ומיד אל כהל המערכי ועשה כמצוה, ושוב לא תחלה עוד', וכן היה".

ואלו דבריו של הגאון האדיר רבי שמואל הלוי ואזנר זצ"ל בשבט הלוי' (תלך ס' סי' עח): "ומה שהמנהג שהעולם משתמטים אפלו מחייב קריעה על מקום המקדש ועושים תחבולות שונות להפטר מה, אין זה מנהג נתיקים, ודברי הש"ס (מ"ק כו), טור ושו"ע (סי' תסא) מטפחים על פניהם, והואיל והדברים פשוטים, אין מקום להאריך".

מבין דברי תגובות מאת הקוראים

לכבוד העלון החשוב, רציתי להודות במידת על המאמר הנפלא שהתפרסם בפרשת פנחס. שהיה בו המחשה חיה למלחמה בין הגוף והנפש בזה העולם. מחובתי לצנן, ולאחר קריאת המאמר, כאשר קורה ומודמן לדי נסיון של שמיעה או ראייה שאינה טובה, הנני משתמש במשל ואומר לעצמי: וכי בגלל הסוס שלך תרצה להפסיד נצח? ואי מרגיש אני קללמן העלון התופס בשוטו ומצליח על הסוס. ובס"ד מתגבר על הנסיון בדיע, שאני המנהיג, ורצוני שונה מהסוס.

תזכו למצוות
ד.ב.

בימי 'בין הזמנים' לא יצא עלון בברכת וקווי ה' יחליפו כח

גירסת להשיג:

ירושלים	ר' הרב סורוצקין 9 כניסה ד', טל 02-5373423
בני ברק	ראש פינה 1 טל' 02-5375640
מודיעין עילית	ר' רמב"ם 7 טל' 03-5780230
	אבני נר 2 טל' 08-9740038

להפצה ראשית ובירור על מוקדי מכירה
נוספים, בטל' 055-670-5847

דברי בינה פרפראות וחיזושים בפרשת השבוע לשולחן השבת

"הערת דודי זקב" (א, ט).

במדרש וברש"י הוכיחו על חטא העגל ומחלקתו של קרח. 'חצרות' זה מחלקתו של קרח, 'ודי זקב' זה חטא העגל וכו'. ויש לדקדק הרי מעשה העגל קדם למחלקתו של קרח, ואם כן למה הקדים משה בתוכחתו את המאמר, וכמו כן קשה על מאמר נעים ומירות ישראל בתהלים (קו טו-טז) 'זקנאו למשה וגו' תפתח ארץ ותבלע' וגו' 'עשו עגל בחרב' וגו'. הקדים גם כן מעשה קרח לחטא העגל.

וכתב החנפח התורה שיש לפרש על פי המבאר במדרש (מובא ברש"י בפרשת תהו) שאמר משה לפני קרח: מה מפני מה אתה רוצה לענשן על חטא העגל? הלא אמרת 'אנכי' ולא יהיה לך? וכלבן יחיד, ולי צוית, ולא להם. ובה למד זכות על עם ישראל. והנה במחלקתו של קרח הם אמרו 'פלנו שמענו מפי הקב"ה אנכי' ולא יהיה לך. וכוננתם שמחמת ששמענו בלשון יחיד, אם כן כל אחד ואחד מאתנו חטוב בעיני הקב"ה כמשה. וכעת יבין הענין, 'וחצרות' כלומר, מכח החטא של קרח ועדתו נתעורר 'ודי זקב', דהינו החטא של עגל, כי שוב אי אפשר ללמד עליהם זכות ולהצטדק, שהצוי של 'לא יהיה לך' נאמר רק למשה ואם כן אין עליהם טענה, כי מדבר עדת קרח, שאמרו במכש שלם הם שמעו צויו זה, יש טענה לזה, כנזכר לעיל. וממילא מובן שהקדים מחלקתו של קרח לחטא העגל, כי רק מחמת זה נתן היה לבוא אליהם בטענה על חטא העגל.

"והנכם היום ככוכבי השמים" (א, ט).

המלה 'והנכם', מצין במסורה, שהיא נמצאת פעם אחת נוספת בתנ"ך, והיא בספר ירמיה (טו טז) 'והנכם היום ככוכבי השמים' וכו'. ויש למצוא את הקשר בין שני הפסוקים.

ובאר השבט סופר שהנה התורה הזהירה כמה פעמים שיזהרו ישראל ששטיהיו ברום המעלה לכל ישפחו את ה', (להלן ח ט) 'ורם לבבך ושכחת את ה', (לב טו) 'ושמנו ישרון ובעט'. כי נסיון העשר גדול הוא, שלא תגאה האדם הנמצא ברום המעלות והגדלה, שלא ישפח את ה' עושהו ויאמר 'כחי ועצם ידי עשו לי את החיל הזה'. והנה ענין של 'כוכבי השמים' המזכר כאן בפסוק, פרש רש"י שאינו בפכמות - במקסר, כי לא היה אלא ששים רבוא, אלא הכונה היא לאיכות, לענין גדלה ותפארת ורום המעלה, שהיו משולים פיוס, כחמה, פלגנה וכוכבים, וממילא אם יהיו דומים לאלו, בודאי יש לחשש שישפכו את ה' וילכו אחר שרירות לבם, וכפי שאמרו בפמרא (ברכות לב) שאין ארי נוהם אלא מתוך קפה של בשר. וזה כונת המסורה, מפני שהנכם 'ככוכבי השמים' לכן 'והנכם הולכים' אחר שרירות לבכם.

"שמעו בין אחיכם" (א, טז).

בבאר ענין של שמיעה בין אחים, כתב האור החיים לפרש שלא היה השופט מצהיל פניו ונשאת עינו באחד מהם ומשפיל עינו מאחד מהם, אלא שתהיה דרך השמיעה שנה ביניהם. והוא אומר 'שמעו' פרוש, דרך השמיעה תהיה 'בין אחיכם', אם אתה תשא עיניך, תשא לשניהם, ואם תשפיל - תשפיל לשניהם.

באר נוסף כתב: אפשר שישו ה' שלא ישא עינו כל עקר בהם, כי אפשר שיטעה אחד מהם במין הראיה שהוא עין יפה יותר ממנו ויסתמנו טענותיו, ושמעתי מפי חכם גדול חסיד וגדול בישראל חביב עלי רוחי ה"ה הרב ר' משה בירדוגו זלה"ה שהיה מדקדק בשעת הדיו שהיה ענין לא היה נושא עינו כל עקר שהיה מרגיש שאם היה נושא עינו לצד ההכרח באיוה אחד מבגלי הדיו היה מתבלבל שפגדו. והוא אמרו 'שמעו בין אחיכם' שלא יעשו אלא השמיעה, והדברים באים מהטענות לפניהם באין השתנות לאחד מהם, ובהו וישפטם צדק. וראה עוד 'מעשה לפרש'.

מעשה לפרש

ארע פעם ונתגלעו חלוקי דעות בין שני שתפים, הגבירים הנודעים ר' זימל אפשטין ור' קאפיל הלפרין, שהיו קבלני המלכות לסלילת דרך המלך הנודעת ממוסקבה לירושלם, מלבד שאר עסקיהם שהקנו להם עמדה בכיר, עד ששרים היו משחרים לפתחם. החליטו השנים לשטח תעצומותיהם בפני הגאון רבי משה זאב יעבץ, רבה של ביאליסטוק, השנים הגיעו במרובותיהם לביתו, ושלחו להודיע על בואם לדיו תורה. הורה הרב להקניסם. לתדהמתם, מצאו את הרב יושב וטליתו משלשלת לו עד חזהו. שאל: 'בעלי הדיו פה?' ואמר: 'כן'. שאל: 'מי התובע?' ור' זימל אומר: 'אני'. מי הוא 'אני?' ואמר: 'אני זימל אפשטין'. אמר הרב: 'זימל דברי' הציע ר' זימל את טענותיו. שאל הרב: 'ומי הנתבע?' ענה הלה: 'אני, קאפיל הלפרין'. והרב הפסית: 'קאפיל, מה תשובתך לדברים?'. השתאו השנים: לא זו בלבד שלא כבד הרב כהרצלם, אלא אפלו השמיט תאר ר' משום! כשפלו טענותיהם, אמר: 'הדיו הוא כן וכן, המקבלים אתם עליכם?' וענה: 'הן'.

או אז הפסיל טליתו ונתן להם שלום בחבה מפגנת. כשבקשו להעניק לו דמי פסק סרב למבל, באמרו כי ימיתו לא נטל דמי פסק, אף כאשר היה שעתו דחוקה ביותר.

בקשו להבין הנהגתו, ואמר: 'מה שלא קראתיכם בפניי כבוד, קמתי בקד צווי המשנה (אבות פ"א מ"ח) כשהיו בעלי הדיו עומדים לפניי יהיו בעיניי כרשעים, ומה שלא הבטתי בכניכם למדתי מהכתוב 'גם אלה לחכמים, הכר פנים במשפט כל טוב' (משלי כד כג), והקשה הג"א שהרי זה אסור מכרש (בפרשתנו א יז) 'לא תכירו פנים במשפט' אלא שהאסור הוא להטות הדיו, אך ההכמים נצטוו בתוספת שלא להסתכל בבעלי הדיו כל עקרו'.

הספר שילוח אתכם בבין הזמנים סדרת הספרים 'מי יעלה' - 3 כרכים מפארים

לאור המלצת גדולי המנהיגים והמשגיחים שליט"א לכל בחור, אברר ומחנה. הננו יוצאים במבצע מיוחד לפני עליה ומשפחותיהם, לימי בין הזמנים אב. בו נתן יהיה להשיג במחיר מיוחד 10% הנחה ובתשלומים.

